

ПАЦІЄНТИ GILLETTE

(очима тих, хто чекає)

«Клініка лікує пацієнтів. Спільнота турботи підтримує людей».

I. Пацієнти

Коли пацієнт уперше входить до реабілітаційного закладу, рідко саме він обрав цю мить. Часто він приходить у супроводі того, хто ухвалив найважче з усіх рішень: і далі вірити, що дорога ще існує.

Людина, яка живе поруч із ним, завжди носить у собі те саме запитання.

Коли скінчиться це випробування? А одразу за ним приходить інше, вперте й мовчазне:

Чому він? Чому ми?

Проте в цих місцях пацієнти — не лише ті, хто має діагноз. Діагноз належить медицині, класифікаціям, протоколам.

Реальність інша.

Пацієнти — це також ті, хто чекає, хто супроводжує, хто підтримує. Пацієнти — це ті, хто щодня живе поруч зі стражданням, поділяючи страхи, жертви, надії та втому, яких жодна медична картка ніколи не зафіксує.

Увійшовши до реабілітаційного закладу, зустрічаєш інших людей, інші історії, інші завислі долі. І поки той, хто лікується, часто поглинутий власною щоденною битвою, той, хто супроводжує, спостерігає, порівнює, розмірковує.

Він бачить важчі випадки, тяжчі стани, довші шляхи.

І майже з почуттям провини думає:

«Зрештою, могло бути й гірше».

Але кожна людина, яка приходить, приносить іншу історію і зберігає в собі, глибоко всередині, те саме запитання, відбите й сформоване невизначеністю:

Що буде можливим завтра?

У хвилини чекання й перебування поруч розмови змінюють свою природу. Люди дедалі менше говорять про хворобу і дедалі більше — про життя.

Розповідають, ким були раніше.

Згадують, як усе почалося.

Діляться маленькими перемогами, які іншим можуть здатися незначними, але для когось є величезним рубежем.

Говорять про невидимий поступ, про розчарування, що живуть поряд із наполегливістю, про надію, яка й далі живе всередині чекання.

А найбільше говорять про тих, хто залишається поруч.

Про те, скільки жертв приносять ті, хто щодня й далі простягає руку.

І часто зринає думка, якої ніхто не передбачав:

«Я приймаю те, ким я став. Не це мене гнітить. Мене гнітить тягар, який я змушую нести інших».

Це щоденна мужність.

Мовчазна мужність.

Місце, де не можна дозволити собі здатися, де кожен крок вимагає волі, де навіть смуток ховають, щоб уберегти тих, хто нас любить.

Бо ті, хто стоїть поруч із нами, дивляться на нас із такою увагою, якої ми, можливо, ніколи раніше не знали.

Кожен рух помічають.

Кожне покращення святкують.

Кожну невдачу поділяють.

Ми — пацієнти.

Ті, хто шукає дорогу назад.

Для когось крок — звичайна річ.

Для інших — перемога.

І все ж надія далі стоїть там, вперта, навіть коли все ніби підказує
протилежне.

Спостерігаючи за історіями інших, ми вчимося розпізнавати цінність того,
що в нас іще є.

І той, хто справді проходить крізь страждання, розуміє істину, яка часто
вислизає від тих, хто живе в нормальності:

життя тримають не великі речі.

Іноді досить малого.

Іноді досить майже нічого.

І це майже ніщо може стати всім.

II. Епілог

Пацієнт — це людина.

Спільнота страждання — це набагато більше.

Ніхто не може по-справжньому сказати: зі мною цього ніколи не станеться.

Хвороба не знає доходів, не міряє престижу, не робить соціальних
відмінностей. Вона приходить, не питаючи дозволу, і змінює життя того,
кого зустрічає, і тих, хто живе поруч із ним.

Тому нам слід учитися дивитися на кожен день із більшою вдячністю.

Часто саме пацієнти найглибше розуміють цінність життя, бо пізнали його крихкість. Вони знають, яким цінним може бути простий жест, простягнута рука, маленьке покращення, що іншим здається незначним.

І, можливо, саме тому ніхто не повинен вважати, що має право судити.

Ми ніколи не знаємо, яку битву веде людина перед нами.

Ми ніколи не знаємо, що ховається за зачиненими дверима, за мовчанням, за втомою, про яку ніколи не розповідають.

Страждання вчить, що життя складається не лише з того, чим ми володіємо, а й з того, що нам вдається зберегти, коли в нас багато забирають.

І саме тоді ми відкриваємо просту істину.

Для когось крок — звичайна річ.

Для інших — перемога.

І кожна перемога заслуговує на повагу.

III. Сторінка автора

Цю працю ніхто не замовляв.

Її не продавали.

Її створено не з комерційною метою.

Її написано, щоб засвідчити цінність реабілітації, людської гідності та стосунків між людьми.

Єдина запитувана плата — символічний долар — не як оплата за працю, а як свідчення спільного зобов'язання перед культурою турботи, надії та відповідальності.

Ferdinando